

SPOMIN MLADOSTI

M A K S A S A M S A

Si čul, kako otožno pel je gozd nocoj,
kako drevesa plakala so med seboj,
kako so tožile tam vitke jele,
ko veter stresal bukvam liste vele?! ...
Še hrast — ta trdosrčni kuštrogrivec,
kako je stokal, ječal trdi sivec —
in smreke k tlom prigibale so veje:
vse ljubilo poletje je brez meje ...

Sam šel sem skozi gozd ... Ne vem, zakaj,
spominov sila vlekla me nazaj ...

Ni ječal hrast — ni tožil gozd rumeni,
mladost je davna vzdihala po meni ...
I jaz po njej mož trdi sem zaplakal:
„Daj, vrni se, mladost!“ — „Zaman boš čakal ...“

NEDELJA NA JEZERSKEM

M A K S A S A M S A

Od Grintovca pečin nedeljski zvon odjeka,
za vdarom vdar drhte tišino gozdno seka ...
Od Kokre gor, od juga veter veje —
gorak pozdrav iz krajev onkraj meje —
čez Kočno vlak počasnih gre meglà ...

Glej, misel moja vsa je zdaj doma,
kjer bivajo, ki srcu so preljubi ...
Ah strašen dan, ko bo po njih izgubi
ta duša jókala, ki zdaj v spoznanju
poti ne vidi druge — tisto samo,
ki vodi v teme dom, nebitja jamo ...

Veš, grozen je spoznanja tega glas:
— „Umrje vse, kar kdaj srce je tvoje
v spozabi kruti smatralo za svoje.“